

Lương Sĩ Hằng

Thực Chất và Tình Thương

Thực Chất và Tình Thương

Montréal, ngày 18 tháng 10 năm 1981

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại có cơ hội tái hội
tự nơi thiên đường mới Montréal, do
trụ sở trung ương YMCA phòng 273.

Chúng ta được có cơ hội tiếp tục nghiên cứu thêm
về hành trình tu luyện của mọi tâm linh tại thế.

Những bạn bè của chúng ta đã rời khỏi Việt Nam, ra
đến đây, hiện nay tiếp tục trên cuộc hành hương, tu
luyện, tự tiến, để giải tỏa từ phần trước cho đến phần

thanh, nắm lấy sự vững tin của chính mình và tiến tới hòa đồng các giới để thực hiện tình thương và đạo đức.

Tôi thấy khi mà nội thức của chúng ta đã tìm ra một con đường rõ rệt, chính ta phải trở về với ta mới sớm đạt một sự sáng suốt và ổn định, tự tin, tự tiến. Còn trời còn đất còn ta là còn thái bình! Nhưng muốn có được sự thái bình thì phải xây dựng nội thức. Chính chúng ta đã thực hành và xây dựng nội thức cho đến ngày hôm nay thì chúng ta thấy rằng: cái phương pháp công phu hiện tại mà chúng ta đã tự hành và tự đạt trong sự thâm kín từ động loạn đi tới thanh tịnh, từ sự eo hẹp đi tới sự cởi mở trong nội thức của chúng ta, không nhiều thì ít, chúng ta cũng đã thấy rõ sự công phu không có hoang phí. Những người mới tu đã thấy rằng, tự đôn đốc lấy mình và đã đạt được sức khỏe khả quan, mặt mày sáng lạng, lần

lần nội thức được ổn định và đã tự vượt qua những trở ngại, như bản tánh tham sân si hỉ nộ ái ố dục của chính mình và mình lại đã thấy rõ hành động sai trái và sự tham muốn vô bờ bến của chính mình, đã làm phiền nội thức rất nhiều, gây động loạn cho chính mình rất nhiều mà không hay, tưởng lầm là ta đã làm được những chuyện gì hữu ích theo đường lối tham lam tại thế.

Bây giờ các bạn thấy rõ rằng, ta đến với bàn tay không rồi sẽ trở về với bàn tay không, rõ rệt. Sự ham muốn của chúng ta không có kết quả và không có hữu ích cho tâm thức. Cho nên chúng ta phải đặt vấn đề rõ rệt là chúng ta học hỏi để tiến hóa. Tất cả là bài học, tùy nơi hoàn cảnh. Bất cứ hoàn cảnh nào cũng giáo dục cho chúng ta tiến. Chúng ta là người xứ nóng bây giờ đến xứ lạnh, sống trong khuôn khổ trật tự thiên nhiên, chúng ta phải chấp nhận, không

được quyền chối cãi và sửa đổi. Đó là thiên ý. Dòm sơ thời tiết thôi rồi các bạn dòm kỹ về hào quang của Thượng Đế, thanh quang của Thượng Đế chiếu diệu trong tâm hồn của mọi người, nhiều chi tiết sống động mà nếu chúng ta thiếu thanh tịnh thì chúng ta không gặt hái được, thu nhận được sự thanh nhẹ sáng suốt đó, thì đương nhiên chúng ta phải trở nên hoang mang và bơ phờ trong tâm thức.

Ngày hôm nay tôi đã thực hành và tôi đã thấy rõ rằng, chúng ta phải hứng hưởng những thanh quang đó. Mà muốn hứng hưởng cái thanh quang đó thì phải làm thế nào? Phải thanh tịnh! Cho nên tôi kêu gọi mọi người phải thực hiện tình thương và đạo đức, để làm gì? Để đi trong con đường êm dịu thay vì nặng trọc. Các bạn có ý nghĩ thực hiện tình thương và đạo đức để cống hiến cho mọi nơi mọi giới thì các bạn luôn luôn được thanh nhẹ và hứng hưởng những

cái gì sáng suốt ở bên trên đưa vào nội thức của các bạn. Các bạn đã thấy rõ, những người tu thành đạo đều giải tỏa được những sự tăm tối của chính họ. Và tăm tối đó nó biểu lộ ra đời là những cái gì? Những cái nạn tai, những cái nạn dâm, những cái nạn trọc.

Khi các bạn có trọc các bạn mới thu hút được ngoại cảnh xâm chiếm nội thức của các bạn. Mà nếu khi chúng ta thanh thì làm sao chúng ta thu hút được cái sự nặng trọc xâm chiếm vô nội thức mà làm cho tim chúng ta nặng, đầu chúng ta nặng? Là tại vì chúng ta trọc chúng ta mới thu hút những phần đó vào. Chuyện đó rất rõ: trọc thì hút trọc và thanh thì hòa thanh. Cho nên vì chúng ta trọc, chúng ta mới tu bổ sửa chữa. từ sự nặng trọc, đi tới sự thanh nhẹ. Rõ rệt! Phải thực hành! Nếu không thực hành không bao giờ có kết quả vì chúng ta thấy mọi sự thiên nhiên tiến hóa vô cùng. Vậy chứ trong tâm

chúng ta động loạn lấy gì có sự tiến hóa. Cho nên chúng ta phải trở về với chiều thanh tịnh thì chúng ta mới thấy rằng: sự tiến hóa rõ rệt! Tình thương và đạo đức của Trời Phật đã ban bố không sai chạy. Mà chính chúng ta động loạn, không tiếp thu được đó thôi.

Tất cả chúng sanh tại thế gian, đều sống chung dưới vòm trời sáng suốt của Thượng Đế, đồng ngụ trong một căn nhà to lớn vô bờ bến, thiên nhiên của Tạo Hóa mà tâm thức động loạn thì đâm ra chia rẽ, thù hận, buồn tủi, tham sân. Nếu chúng ta ý thức được, chúng ta là huynh đệ một nhà, thương yêu vô cùng, không phải vì ngoại cảnh mà chia rẽ, không phải vì màu da mà sát phạt. thì chúng ta thấy, sung sướng biết là bao nhiêu. Người thế gian còn mê muội trong sự dao động, cho nên tự gây lấy sự buồn tủi đó thôi. Chúng ta tu, hằng ngày, hằng đêm chúng ta lập

hạnh, thực hiện tình thương và đạo đức, yêu thương muôn loài vạn vật, chia sẻ tình thương sẵn có của Thượng Đế để cảm hóa tâm tư của chúng ta, rồi từ tâm tư của chúng ta lại chia sẻ cho mọi nơi mọi giới. Những sự hứng chịu, những sự gánh vác của chúng ta là gì đây? Là sự tiến hóa vô cùng mà hành giả đã và đang thực hiện cuốn kinh vô tự, mới đi tới sự sáng suốt vô cùng. Các bạn thấy rõ rồi, mỗi gia đình của các bạn tôi đã nhắc nhiều . Các bạn không có thể nào bỏ được tình thương và đạo đức.

Các bạn có gia đình, có vợ có con, các bạn phải thực hiện tình thương, không nhiều thì ít. Con người đã man cho cách mấy đi nữa cũng phải biết thương yêu. Thằng đi ăn cướp đi nữa cũng biết yêu. Thì con sâu con bọ nó cũng biết yêu. Hỏi cái cơ năng căn bản tình thương và đạo đức có ai có thể chối được không? Không phải rằng những người tu mới thực

hiện được tình thương và đạo đức, còn những người không tu không thực hiện được tình thương và đạo đức!. Hỏi chứ con gà nó hai cánh để làm gì? Nó biết ôm ấp con nó, nó biết ấp cái trứng để nở ra con và dìu dắt con tiến hóa với hạnh hi sinh sẵn có của chính nó. Nó đã biểu lộ cho chúng ta thấy rõ ràng, sự hi sinh vô bờ bến của con vật còn có thể cảm động loài người, huống hồ gì con người mà không biết lập hạnh hi sinh để tiến hóa tới vô cùng. Mỗi mỗi cứ than thở, than trời trách đất mà không chịu thực hiện sự sáng suốt của chính mình. Hỏi nó uống biết là bao nhiêu.

Đừng nói sự ăn học của chúng ta đi xây dựng tình thương và đạo đức nhưng mà chúng ta chưa làm, chúng ta nói đôi môi, rồi chúng ta cảm thấy tủi nhục, chúng ta thấy buồn, thấy tham, thấy ghen, thấy ghét. Đó là sự tâm tối mà chúng ta đã thường nhật

vun bồi. Tại sao? Tại sao chúng ta có cái bản tánh yếu hèn như thế đó mà không chịu đứng lên để xây dựng? Vì trước kia nhiều kiếp chúng ta đã sống trong cảnh sung sướng ỷ lại. Rồi bây giờ tiếp tục, vẫn tái hiện cái cảnh đó. Không chịu làm việc trong nội thức, không chịu đứng ra hiên ngang với càn khôn vũ trụ để gánh vác những gì của Thượng Đế đã ban và hòa đồng với sự gánh vác nặng nhọc của ngài để cho chúng ta đồng tiến tới cái thức hồi sinh vô cùng tận, là cái hồn chúng ta bất diệt. Khi chúng ta hiểu được sự gánh vác là tươi đẹp, là quan trọng, là cởi mở, là thông suốt thì chúng ta nên gánh vác để xây dựng cái bản chất eo hẹp hiện tại, nó sắp sụp đổ. Nó cũng như một người say rượu tại thế, điên đảo tại thế, bơ phờ đi đứng không yên, tâm hồn không ổn, làm sao có cơ hội để thực hiện đại nguyện của chính mình?

Hỏi tu, thích tu không? Con thích, thích tu lắm, tôi thích tu, nguyện với Trời Phật tôi tu, tôi tu cho tới nơi, nhứt định, tội quyết tâm phải tu nhưng mà cái ngu tôi vẫn giữ. Tu là tu bỏ sửa chữa, càng ngày càng thông minh, càng sáng suốt hơn. Tu mà càng ngày càng ngu, càng ỷ lại tu sao được. Tu bỏ sửa chữa là phải tự chủ, quyết định mọi sự việc trong chu trình tiến hóa, tùy theo căn cơ của chính mình. Mình ở giới nào thì mình trở về giới đó, rồi từ giới đó mới thăng hoa lên giới kia chứ không có thể nhảy vọt được. Nhiều bạn nôn nóng, muốn đủ thứ, muốn thực hiện những cái gì? Và lấy lại những cái gì chúng ta đã mất mát. Rồi muốn thành đạo nhưng mà không thấy cứu cánh rõ rệt là : Thành đạo là khôi phục tất cả, thì muốn thành đạo thì chúng ta phải qua một cái trường thử thách học hỏi. Bước qua những sự chông gai, kích động và phản động trong đời của chúng ta. Chúng ta chấp nhận, nằm trên chông gai

để tiến hóa chúng ta cũng bằng lòng. Nhứt định phải đi tới, từ bước một chúng ta phải đạp qua những sự chông gai đó và chúng ta tiến thẳng vào nội thức, để vun bồi cái thức hồi sinh bất diệt là phần hồn của chính chúng ta. Nếu các bạn còn trì trệ, lười biếng, câu nệ, ngạo mạn thì hành trình đó kể như xóa bỏ, không bao giờ thành sự. Tôi không dám khuyên các bạn nhưng mà tôi hành để các bạn thấy. Hằng tuần tôi nói đây là tôi xây dựng. Hằng tuần tôi trách móc đây là tôi trách móc tôi để ảnh hưởng mọi người. Tôi là người ngu nhất trần gian này, tôi phải tu, tôi phải sửa, tôi phải tìm, tôi phải xây dựng nội thức hòa đồng thương yêu sẵn có của tôi. Nó là kim cương sáng lạng, tôi phải lo chùi, tôi phải lo rửa, tôi phải xây dựng cho nó sáng suốt tới vô cùng đời đời bất diệt! Hỏi các bạn có khác gì tôi không? Các bạn cũng làm bao nhiêu việc, chung sống trong tánh trần trược, rồi tự sửa thẳng hoa tới thanh nhẹ, lập lại trật

tự cơ đồ của nội thức, để đi tới vô cùng!

Ngày nay các bạn có kẻ trẻ tuổi, hung hăng nóng nảy, không khác gì đường của tôi, rồi các bạn sửa lại, các bạn sẽ thanh nhẹ và bớt đi những sự nóng tánh, rồi mới trở lại sự bình tĩnh của nội thức. Rồi các bạn đã đi tới tuổi già rồi, các bạn thấy rõ, cũng không nên nôn nóng nữa. Càng thanh tịnh hơn, càng nhẹ hơn và để hứng gặt những cái gì Bề Trên đã ban bố cho nội thức chúng ta. Người lớn tuổi nhiều khi nửa đêm không ngủ được, ngồi dậy để hưởng những cái gì? Dụng đầu chúng ta dậy để làm cái gì? Thượng Đế định giáo dục chúng ta những cái gì? Trong cơn thanh tịnh đó các bạn mới hồi tưởng được sự sai lầm. Mà khi các bạn hiểu được sự sai lầm của chính bạn, các bạn mới ngộ nội thức của bạn. Thì từ cái già nua của các bạn nó sẽ trở nên tươi trẻ, vui đẹp trong thanh tịnh, không phải ngồi đây mà lo cho

người kia, lo cho người nọ, không đạt! Mà sửa mình, ảnh hưởng họ, thì mới thấy đạt. Cho nên có ngày có đêm để chúng ta học. Ban ngày cảnh vật khác, ban đêm cảnh vật khác. Trước cặp mắt đời nhưng mà trong tâm đạo. Khi các bạn trở về với nội thức rồi nó chỉ có một cảnh mà thôi. Đêm cũng như ngày. Cho nên chúng ta công phu ban đêm để chi? Để phá từ cái tối tăm đi tới sáng suốt. Để cho các bạn thấy rõ rằng ngày đêm chỉ có một mà thôi! Nó không không gian và không thời gian thì các bạn mới ổn định. Cái thức các bạn quán thông rồi các bạn mới thấy thanh nhẹ. Cho nên cái con đường tu hành chỉ có một ly là giải quyết. Nhưng mà một ly thấy mỏng nhưng mà dày. Vì các bạn đi tới một bước, trở lùi ba bước. Bước về trong cái tánh, trong cái tánh yếu hèn, cái tánh lo sợ, cái tánh ngu xuẩn, cái tánh xảo trá. Có phải tự gạt không? Vì chúng ta thủ thế, muốn hơn người khác là chúng ta phải tự gạt chúng ta rồi.

Cho nên các bạn bình tĩnh đi, ổn định đi. Các bạn có thấy sự ổn định rồi, các bạn xuất ngôn cũng khác rồi, không có bận rộn như xưa, không có nóng tánh như xưa. Rồi lần lượt các bạn thấy sáng, đêm như ngày mà ngày như đêm. Thì lúc đó chúng ta thấy rõ rằng chúng ta bước trên con đường giải thoát, vui trong sự du dương mền cảm muôn loài vạn vật. Không có phải vui trong sự động loạn hiện tại của mắt phàm. Thần thức chúng ta thay đổi, tâm thức chúng ta ngay ngắn trật tự, sống ổn định, mới kêu gọi người khác thực hiện tình thương và đạo đức, giải tỏa sự vui buồn để đi tới quân bình và du dương trong nội thức. Hỏi con đường này nó có chánh hay là tà. Cái điều quan trọng nhất là các bạn nên tin nơi các bạn, khả năng sẵn có của các bạn. Các bạn phải tận dụng khả năng sẵn có của các bạn, các bạn mới thành đạo. Sau cái động là cái tịnh. Công phu là động, sau công phu là tịnh, các bạn đã xác nhận điều

đó. Khắp năm châu chúng ta đang thực hiện. Mọi người đang sống chung trong một vòm trời, mà ngu trong cái bản thể khác nhau, cái khí huyết tiến triển của ngũ hành khác nhau, của mặt đất khác nhau.

Ngày đêm trong phạm tục không có giống nhau. Thì giờ xa cách nhưng mà tâm thức của chúng ta vẫn hòa là một. Mới thấy rõ rằng : Thực hiện ý chí và vun bồi ý chí tu luyện thì chúng ta có cơ hội trở về với nguồn cội, hòa là một, hợp nhứt là vậy, vạn giáo qui nguyên. Mà chỉ có thực hành mới thấy được sự qui nguyên đó. Còn nếu không thực hành không bao giờ gặt hái được sự qui nguyên đó. Nhưng nếu mà chúng ta không thực hành thì ngược lại chúng ta lại gặt hái sự động loạn và chia rẽ mà thôi. Cho nên sự ham muốn trần tục đã giáo dục cho chúng ta liên hồi để mở nội thức. Bây giờ các bạn có cơ hội và thấy rõ rằng bản thể gồ ghề này chỉ có một điểm thức giác trong nội tâm là giải quyết mọi sự việc trong cuộc

đời của chúng ta, mấy chục năm, nháy mắt nhưng mà kiểm điểm lại biết bao nhiêu công chuyện, biết bao nhiêu hành trình, biết bao nhiêu việc làm của các bạn, hai mươi bốn trên hai mươi bốn.

Trong định luật sanh trụ hoại diệt rồi cứ tiến hóa mãi mãi, sanh trụ hoại diệt mãi mãi. Các bạn muốn có tiền, muốn có nhà cửa, muốn có vợ chồng, muốn có hạnh phúc. Nhưng mà mỗi gia đình ngồi lại rồi gia đình nào cũng than, không tại cái này là cũng tại cái kia, không tại ông chồng thì cũng tại bà vợ, không tại con thì cũng tại người ngoài. Rồi đổ thừa lẫn nhau, gây cho nội tâm bất ổn, xé con tim, buồn tủi, không bao giờ thăng hoa nổi. Hỏi chứ sự việc của chúng ta làm hiện tại hữu ích hay là không hữu ích. Mà ai đã xoay chuyển những bài toán hằng ngày cho chúng ta làm. Chúng ta bình tĩnh một chút, mới thấy rõ rằng Thượng Đế đã ban cho chúng chúng ta,

đã giáo dục chúng ta, nâng niu có, dậy dỗ có, đánh đập chúng ta có. Nếu các bạn không bị đánh đập làm sao các bạn khóc, các bạn tủi. Vì những phần yếu hèn sẵn có của các bạn phải đập phải đánh bằng điện để cho nó thức. Nó không đau nó không biết khả năng của chính nó. Nó không buồn, nó không thấy rõ bản chất nó có thể vươn lên và xây dựng đi tới sáng suốt.

Cho nên mọi người đều có một cái tánh, cái tánh chậm trọc, tự gây sự buồn tủi cho chính mình mà thôi. Khi chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta cảm thấy sung sướng có những bài học tâm linh. Thượng Đế đã dọn bài và sắp bài cho chúng ta, chúng ta có cảnh học. Ở trong cảnh buồn, chúng ta thấu triệt cảnh buồn. Buồn đi, buồn cho hiểu cái buồn của tôi. Khổ để hiểu cái khổ của tôi. Rồi các bạn tiến!

Cho nên những người tu luyện đã thành đạo, các bạn dòm thấy cơ thể họ thế nào? Những tuồng tích đã lưu lại cho chúng ta thấy, cảnh khổ của Quan Thế Âm, cảnh khổ của Jesus Christ, cảnh khổ của Thích Cha. Tại sao những vị đó thông minh, hiểu đủ mọi việc, lại chấp nhận cái khổ hơn là tìm cái sướng. tại sao Ngài không núp trong cái sướng để hưởng mà Ngài núp trong cái khổ để làm gì? Hành động của Ngài để cho mọi người ý thức và cảm động. Sau cái khổ là hạnh phúc đời đời. Sau cái khổ là cái mức tiến hóa vô cùng tận của mọi người, của mọi tâm linh. Chúng ta nên chấp nhận, nên học hỏi. Chúng ta nên đặt niềm tin của chính mình, chấp nhận để tiến hóa mới là người học giả. Còn nói đi học, mà ông thầy giảng một đường mình nghe một ngả thì đâu có phải người ngoan, đâu có phải một học viên xứng đáng của cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta đứng ra, bước vào cái trường học của cả càn khôn vũ trụ, chúng ta phải

bình tĩnh mà học những bài sáng suốt thanh nhẹ đó. Một chữ cũng là đủ rồi. Khai triển tâm linh, một âm thanh siêu diệu cũng là cởi mở tâm thức của chúng ta. Tại sao chúng ta không học? Chúng ta còn trì trệ, rồi nói vì lẽ này, vì lẽ kia, vì lẽ nọ, không chịu! Không chịu bước vào vị trí sẵn có của chính mình mà để thực hiện cái đại nguyện sẵn có của chúng ta. Nằm đêm thanh tịnh, các bạn nghe lời tôi nói, các bạn thấy tủi nhục, buồn! Buồn vì cái gì? Buồn vì sự trì trệ, buồn vì sự ngu muội của chính mình. Còn chấp, còn mê. Chấp để làm gì? Mê để làm gì? Chấp là gì? Mê là gì?

Chấp là chúng ta trách người này, người kia, người nọ, phê phán chuyện này, phê phán chuyện kia nhưng mà không hành. Chấp là cái đó. Còn mê chúng ta thích việc này, thích việc kia, thích việc nọ, không hành. Đó là cái tội chấp và cái tội mê, đem lại

sự tấ̃m tồ̃i cho chớ̃nh mớ̃nh và sự buồn tũ̃i hiệ̃n tại của các bạn. Táo cho các bạn yếu hèn.

Ngày nay Thượng Đế đã ban ơn cho các bạn rồi, cho các bạn thấy, đi tới xứ người, sống trong mọi sự khế̃p mình. Ở đời thì các bạn nói học hỏi gì học chứ cũng thua người ta, vì xứ của người ta, sự tham muốn và trật tự của họ đã bành trướng trước sự tham muốn và trật tự của chúng ta. Thì bây giờ chúng ta phải làm cái gì? Chúng ta phải trở về với nội thức, để sống trong sự bình đắ̃ng thương yêu của Thượng Đế. Chúng ta là con của Ngài, sống chung trong một gia đình của cả càn khôn vũ trụ, yêu thương vô cùng nhân loại tại thế, không phân màu da, không có sự cạnh tranh nhưng mà biết xây dựng về tình thương và đạo đức. Để hòa đồng với các nơi các giới, để thực hiện những gì Thượng Đế đã mong muốn và dẫn giải cho chúng ta từ bao nhiêu kiếp. Nhưng mà

chúng ta ôm lấy cái bản chất ngu muội mà quên Ngài, không chịu thực hiện con đường chánh pháp, tự trị và khai triển tới vô cùng trong cái hòa đồng cởi mở. Các bạn thấy, chúng ta then vô cùng, các bạn đang ăn uống gì đây, đang ăn thanh khí điển của Ngài đang ban, đang tiến vào nội thức của các bạn và xây dựng cho nội thức của các bạn. Các bạn thấy rõ chưa? Chúng ta đang sống chung trong một nhịp thở hít vô và thở ra, không ngoài cái đó được. Trước khi những vị thành đạo muốn đạt tới không không gian không thời gian cũng phải giữ nhịp thở đó, mới có sự sống để tiến hóa và ảnh hưởng cho chúng ta hiện tại. Vậy chúng ta còn ngần ngại gì nữa mà không sử dụng những nguyên lý đó để tiến tới? Tại sao chúng ta không chịu hành? Khi các bạn hành rồi các bạn mới thấy rõ ràng câu : Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai, là không sai một ly! Càng ngày các bạn làm Pháp Luân càng nhiều, càng thanh

nhẹ, càng cởi mở, càng sáng suốt, càng tiến tới vô cùng tận, các bạn mỗi thấy hơi thở là gì đó? Hơi thở là hào quang vô cùng sáng lạng, đã xoay chuyển nội thức của các bạn, để các bạn được mở huệ tâm, huệ cang, huệ tỳ, huệ phế, huệ thận và khai triển ngũ uẩn giai không, ổn định vô cùng. Dù các bạn đứng trước tình thế gì cũng có một mà thôi. Một cái thức hồi sinh vô cùng vô tận, chúng ta phải triển miên theo chiều sóng của siêu âm vang vang của Thượng Đế. Âm ba của Đại Hồn đã kêu gọi vang vang, chúng ta phải sớm trở về trong sự thanh nhẹ vô cùng tận, yêu thương vô cùng tận, xây dựng sự sáng lạng trong nội thức, nội thức của mọi tâm linh.

Càng tu các bạn càng thấy rõ, càng thấy rõ các bạn thấy càng thương yêu đáng Cha Lành, thương yêu Thượng Đế vô cùng, thương yêu tình thương của người mẹ thế giới đang kêu gọi, đang rơi lụy

trong tâm khảm các bạn, đang nhắc nhở và xây dựng tiềm thức của các bạn tiến hóa, nâng niu các bạn, xây dựng. Chúng ta đồng trong một tình cảnh tiến hóa. Chúng ta đồng một tư cách sáng suốt để đón rước những siêu âm, những âm ba của Đại Hồn đang chiếu diệu chúng ta, đã đưa hai tay nâng niu và chờ đón và đưa chúng ta trở về nguồn cội. Tại sao còn trì trệ nữa? Tại sao còn viện đủ lý mà không làm? Học rất nhiều, không phải học lời nói của tôi nhưng mà các bạn đã học trong cảnh đời từ nhỏ cho đến lớn. Cái bản chất cống cao ngạo mạn của các bạn, ngày nay các bạn thấy rõ rồ :Phải dẹp nó qua một bên, phải quét nó đi để trở về với thực chất yêu thương sáng suốt. Khi mà các bạn ý thức được thì điều lành nó về với các bạn.

Quý thay và lành thay, ngày hôm nay huynh đệ chúng ta còn được cơ hội để truyền cảm lẫn nhau

trong âm thanh cởi mở và nhắc cho nhau về thực chất sẵn có của chúng ta để xây dựng nội thức căn bản, sống trong sự hồn nhiên vô cùng tận, tránh sự cầu xin tạm bợ và tạo cho chúng ta chậm tiến.

Cho nên các bạn đã có cơ hội tự ý thức lấy sự căn bản của chính mình, tôi thấy không có gì quý hơn, không có vàng bạc nào có thể đổi được, có thể mua được cái ý thức đó. Đó là vô giá vô cùng. Chúng ta chịu xây dựng, chúng ta mới biết thương yêu, chứ không có lấy văn chương tạm bợ, nói mà không làm. Càn khôn vũ trụ có trật tự, Trời có luật Trời, thế gian có luật thế gian. Thì nếu chúng ta tiến về cõi trời thanh nhẹ thì chúng ta phải tuân theo luật trời mà để tiến hóa, không nên nghịch với luật trời mà chuốt lấy sự trừng phạt cho chính mình.

Các bạn cũng nhìn nhận điều đó. Hôm qua tôi

làm điều sai quấy, ngày nay tôi cảm thấy phải ăn năn, có những sự đó! Dù bạn nắm được cây súng muốn bắn một người nào trước mắt bạn và bạn chứng kiến, cặp mắt bạn đã chụp cái ảnh đó rồi, thì những hình ảnh đó nó không rời tâm thức của các bạn nhưng mà các bạn lại gạt hái sự đau khổ ở thâm đê, thấy rõ chưa? Nhân nào quả nấy! Cho nên chúng ta tu ở trong kiếp này, xây dựng ở trong kiếp này, nhiều bạn thắc mắc, tôi muốn làm, tu, để kiếp này kiếp sau tôi được hưởng. Cái nhân quả chắc chắn nó phải như vậy. Khi mà các bạn bước về điện giới hỏi chứ các bạn sau này chết rồi luân hồi về đâu? Về điện giới hay là thể giới? Điện giới thì phải làm việc nhiều hơn, nhanh lẹ hơn, sáng suốt hơn.

Cho nên khi mà chúng ta bước vào điện giới thì cái nhân điện của chúng ta có thì chúng ta phải tiến hóa nơi điện giới vô cùng. Vậy các bạn có hoang

phí không? Có sáng suốt không? Cho nên chúng ta tu trong hành trình hiện tại, phải kiểm điểm rõ ràng, sự văn minh của Thượng Đế đã ban bố cho chúng ta thấy rõ ràng : Phải thực hành, phải trở về với chính tôi để tôi tìm rõ cái khả năng sẵn có của tôi và cho tôi thấy những gì sai trái mà tôi đã xây dựng cho tôi từ tiền kiếp tới bây giờ. Để tôi càng sớm ăn năn, càng sớm hối cải, càng sớm sửa chữa, tôi càng gần sự thanh nhẹ hơn.

Cho nên chúng ta, huynh đệ tử muội khắp các nơi, biết xây dựng tình thương và đạo đức và đang tập tành tiến tới sự tình thương và đạo đức để buông bỏ từ từ những sự tham muốn, ngu muội của chính mình mà trở về với thực chất sáng suốt thanh nhẹ, ôm lấy cái của thanh quang điện lạnh để hòa đồng với các nơi các giới, để thực hiện tình thương và đạo đức, cao quý của Thượng Đế đã ban cho chúng ta,

chỉ chờ chúng ta đi mà thôi, chờ chúng ta tiến mà thôi, nhưng mà không phải đi bằng cách kêu là hần học, nhưng mà đi trong một cách thanh nhẹ. Cho nên các bạn đã thực hiện cái pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định là để làm cho các bạn dừng bớt sự nóng nảy và đi trong thanh nhẹ, mạnh vô cùng vô tận. Còn hần học là giới hạn. Các bạn đã thấy rõ sự hần học của quá khứ đều là giới hạn. Cho nên nó gây sự phiền phức trong nội tâm các bạn. Mà các bạn đi trong thanh nhẹ thì đâu có sự phiền phức nữa. Chỉ có sự an vui cởi mở mà thôi!

Cho nên hôm nay chúng ta lại có cơ hội kiểm điểm và bước sâu vào một bước trong cái thanh quang điện lạnh để tìm một lối thoát và xây dựng cho tâm linh của chúng ta, vun bồi cái thức hồi sinh của chúng ta để chúng ta sống luôn luôn sống động và bất diệt, hòa đồng, khai triển chân động lực hòa

hợp với âm ba của Đại Hồn hiện tại.

Quý thay và lành thay, ngày hôm nay, sau sự công phu bao nhiêu năm của tôi, tôi được gạt hái một phần thanh nhẹ, rồi lại đóng góp cho các bạn trong quả địa cầu này. Người nào qua được những cơn vầy xéo của đời, ngộ qua tiếng nói của tôi và hứng hưởng lấy cái thanh điển của Thượng Đế đã ban qua tôi thì những bạn đó sẽ được sung sướng vô cùng, cởi mở vô cùng, mới thấy rõ yêu là gì, thương là gì, xây dựng là gì, thực hành là gì. Tự các bạn đòi hỏi rồi các bạn sẽ khai triển, rồi mới công hiến cho chúng sanh. Biết bao nhiêu tâm linh đang trầm luân trong bể khổ hiện tại, vắng tiếng nói tình thương và đạo đức. Ngày hôm nay các bạn được tiếng nói tình thương và đạo đức chiếu diệu trong tâm hồn của các bạn. Các bạn thấy thanh nhẹ và sung sướng vô cùng. Ngày hôm nay tôi nói ra đây những luận thuyết phân minh để

cho các bạn thấy, tôi mới dòm lại cảnh trước kia, làm sao tôi có được những cái tiếng nói âm thanh này kêu gọi tôi và phân ranh đường lối cho tôi để cho tôi thức tâm. Sự ao ước đã nhiều kiếp rồi các bạn ơi. Ngày nay tôi được ngộ sau thời công phu của tôi mà để đóng góp cho các bạn hiện tại. Tôi thấy các bạn đã bỏ thì giờ đến đây nghe, không hoang phí nhưng mà không nhiều. Rồi đây các bạn sẽ cống hiến cho mọi nơi mọi giới sau khi các bạn đã phát triển được tiềm thức tâm linh của các bạn, tương đồng với tiềm thức của chính tôi. Thì lúc đó bắt buộc các bạn phải làm việc như tôi, thực hiện tình thương và đạo đức. Chúng ta phải thực hành, kết quả mọi người phải thực hành. Nếu chúng ta không chịu thực hành thì sự trì trệ nó đương nhiên phải về với chúng ta.

Các bạn ra đây, tôi đã nhắc nhiều lần, chúng ta đã vắng tình thương yêu đất nước, vắng tất cả những

cái gì quý giá nhất trong đời của chúng ta xây dựng ở kiếp này. Dần dần hình như nó mất đi. Nhưng mà mất đi rồi chúng ta làm thế nào để cho nó khôi phục? Chúng ta phải thực hiện một lối tu hành thanh tịnh thì tất cả sẽ khôi phục. Khi các bạn đạt được thanh tịnh rồi thì không có cái gì mà các bạn cho là động. Các bạn phải sống hẳn trong cái thức hồi sinh đời đời bất diệt rồi, đâu còn mất nữa. Các bạn cảm thấy thanh nhẹ, được giải nghiệp. Khi các bạn quán thông được việc đó rồi, các bạn mới thương yêu Thượng Đế, thương yêu Ngài vô cùng, Ngài đã vì chúng ta, không bỏ chúng ta, luôn luôn xây dựng, dù chúng ta lìa khỏi xác thân phàm tục này, Ngài cũng không bỏ chúng ta. Thức hồi sinh của côn trùng vận vật vẫn đương sinh tiến hóa, huống gì một con người là đại diện Ngài làm việc tại thế, chúng ta thấy Ngài không bỏ chúng ta, thì chúng ta không nên bỏ Ngài. Vì con đường đi của chúng ta rất hạn hẹp, vẫn chương

chúng ta đã gặt hái đây đều là hạn hẹp. Lời nói âm
thinh chúng ta cũng hạn hẹp. Tôi nói, tôi thấy lời nói
tôi rất rõ rệt và lớn rộng nhưng mà nhiều bạn hiểu rất
hạn hẹp. Đó các bạn thấy không, nó giới hạn rồi. Rồi
các bạn càng tu các bạn mới nghe trở lại âm thanh
tôi, nó không phải là bao nhiêu đó đâu . Nó mở tất
cả những cái gì mà chúng ta đã và đang kẹt. Rồi nó
khôi phục lại tất cả những gì chúng ta đã và đang
mất. Các bạn thấy rõ, lúc đó các bạn thấy rõ. Cho
nên chúng ta tu, bước vào điển giới, chúng ta xây
dựng cái mức tiến của chơn tâm, chúng ta lại thấy
càng thương yêu và mến cảm lẫn nhau. Vắng tôi các
bạn nhớ, vắng bạn tôi phải lo, phải xây dựng, phải
lo tu nhiều hơn, để đóng góp cho các bạn. Chúng ta
đồng hành đồng tiến, kẻ trước người sau, tay nắm tay
để dìu tiến trong tâm thức, ôm ấp sự thương yêu vô
cùng!

Chúng ta đồng tiến, kẻ ngã gục, người đứng dậy, chúng ta phải tìm cách dẫn tiến, để đánh thức tâm linh của mọi người, tránh cái cảnh bơ vơ và đau khổ buồn tủi. Điều đó người đi trước phải làm, người đi trước phải chia sẻ những sự đau khổ của các bạn. Hang cùng ngõ hẻm phải chuyển tới cho các bạn. Tình thương và đạo đức sâu đậm ở chỗ đó. Chỉ có niềm mới làm được mà lấy cái lý không làm được. Nhiều bạn sống trong lý rồi chìm trong lý, kẹt trong lý mà không thực hành để tới. Sợ! Tôi thiên sẽ nguy hiểm, nhưng mà không ý thức được. Cứ nghe tu thiên là thấy nguy hiểm nhưng mà không nghiên cứu rõ cái pháp nó đã làm gì cho ta, giúp chúng ta mở cách nào, không nghiên cứu chiều sâu thực tế của nó, rồi đâm ra nghi nan, đoán sai và làm sai và không thấy sự huyền diệu cao cả của cái pháp đã dẫn tiến tâm linh, qui về một cội mà không tìm được. Nhiều bạn đã thực hành cái pháp này rồi đâm ra nghi nan

Tại sao có những sự nghi nan đó? Vì Vô Vi mà, các bạn bước qua điện rồi thì các bạn đâu có chấp trong ngã được. Còn nghi là các bạn đã đem sự sáng suốt của các bạn chôn ở trong bóng tối mới đặt cái chữ nghi đó. Mà các bạn nằm hẳn trong điện giới rồi các bạn đâu còn sự nghi vấn nữa. Các bạn thấy chưa? Nhiều bạn đang nghi cái pháp này, muốn có thần thông, muốn có việc này việc nọ làm theo ý muốn của ta nhưng mà không biết sự sáng suốt? Sự sáng suốt nó có thể hiểu nhiều hơn cái mong muốn của ta. Nhưng mà tại sao nó không làm, nó lại để các bạn tự làm? Sự sáng suốt đó Bề Trên cho chúng ta tự làm để chi? Để đi tới sự sáng suốt mới xóa bỏ sự khao khát công bằng. Các bạn thấy có đúng không? Nếu Bề Trên sáng suốt làm cho các bạn hoài thì bạn đâu có làm nữa! Ra đây xã hội cứ nuôi các bạn hoài thì các bạn đâu có đi làm việc. Các bạn phải làm việc để sống chứ? Các bạn phải tu để tiến tới sự thanh

tịnh chứ! Rõ rệt không? Công bằng là vậy!

Cho nên sự sáng suốt của chúng ta vô cùng, không nên khinh khi sự sáng suốt của mình, rồi che lấp sự suốt sẵn có của chúng ta, không có đem đèo xuống bùn như nữa, nhưng mà thăng hoa đi lên. Các bạn thấy cây sen có hoa sen, có cọng sen, ở dưới bùn nhưng mà nó có thể vươn lên tới sáng suốt tươi đẹp, để đánh thức tâm linh của mọi người mới trở về tịnh giới, mới thấy rõ Phật tánh. Thì chúng ta đang hành đây, để thực hiện Phật Pháp, là điển giới hào quang vô cùng, mới xây dựng được tình thương và đạo đức, bi trí dũng. Không có điển lấy gì mà đi tới mà dũng. Dùng cái lý thì các bạn chỉ đứng đó thôi, ở trong cái vách tường hạn hẹp làm sao các bạn đi tới. Các bạn dùng điển các bạn mới quán thông. Cho nên không nên dùng lý nhiều mà phải hành nhiều, mới thấy rõ. Đừng hoang phí cái gì sẵn có của các bạn mà

đáng tội! Tội là gì? Sự tội tãm đó thôi!.Không nên dụng lý để ngăn cản mức tiến sãn có của các bạn, mà dụng hành để đạt pháp mới là chơn chánh. Chờ lúc đó, các bạn sẽ tùy thức mà thuyết, tùy tâm mà độ. Đi nơi nào các bạn cũng sống trong cái cảnh thanh nhẹ và xây dựng tình thương và đạo đức, không còn sự buồn tủi hạn hẹp nữa.

Hôm nay tôi nói có hơi nhiều, cũng không ngoài sự thực hiện tình thương và đạo đức, không ngoài những gì tôi mong muốn, cũng như Thượng Đế đã và đang mong muốn, đem lại tâm thức của các bạn, xoa dịu, cởi mở cho sự thãng hoa sáng suốt trong nội thức của các bạn, để tìm nơi tiềm tàng, nơi sự quý giá sãn có của các bạn, vững tin và vững tiến, không ngoài tình thương và đạo đức.

Hôm nay có sự hiện diện của các bạn, quý thay và

lành thay, ân điển đã ban cho chúng ta đồng hưởng và đồng tiến, tôi không biết nói gì hơn. Cảm ơn sự hiện diện của các bạn và mong sẽ được tái gặp một ngày khác.

Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên